

Tots els carrers de Girona

El carrer del Terç
de Miquelets
483

El carrer del Terç de Miquelets pertany al barri de les Pedreres i enllaça la Pujada de les Pedreres amb el carrer d'Isabel la Catòlica, bé que a mig camí connecta amb els carrers Univers i d'en Prat de la Riba. Es tracta d'un carrer dotat de tots els serveis urbanístics, i que compta a banda i banda amb un reguitzell de xalets unifamiliars alguns dels quals són de construcció força recent i que denoten l'elevat nivell econòmic dels seus establers. El fet que les cases siguin de planta i pis, puntejades per nombrosos jardins, fa que el carrer prengui un indubtable caire d'urbanització moderna.

El nom del carrer fou aprovat en el ple de l'Ajuntament de data 8 d'octubre del 1965, en substitució de la denominació «Espa-

cio» que fins aquell moment havia definit aquesta via ciutadana. En donar-li el nom de Terç de Miquelets hom pretenia rememorar les tropes locals que a manera de cossos organitzats es formaven arreu de Catalunya en moments de guerra, i que en el cas de Girona es reflecteix clarament en el cas de la Guerra Gran i sobretot en l'episodi dels setges de Girona del 1808 i 1809.

En aquest darrer cas els Miquelets tancats dins la ciutat per a defensar-la sumen en distints períodes la quantitat de més de 4.000 homes, dels quals aproximadament la meitat hi varen perdre la vida. Els documents ens parlen dels terços de Miquelets de Girona, Vic, Cervera i Talarn.

Ramon Alberch i Fugueras

Des del 1965 aquest carrer porta el nom de Terç de Miquelets. Foto: Joan Castro.

EL LECTOR ESCRIU

Normalització lingüística

El passat divendres dia 21.XI.86 TV3 va emetre un programa-debat sobre la Normalització Lingüística del Català. A més d'Aina Moll, Directora General de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya, hi eren presents diferents polítics i intel·lectuals del Principat, les Illes i el País Valencià. Cada vegada que hi ha un debat sobre aquest tema, sigui al nivell que sigui, es polaritzen dues posicions extremes i ben marcades: la pessimista, que «...decebut de l'actuació de la Direcció General de Política Lingüística li demanen una 'actitud més ferma'», i l'optimista, convençuda del progrés aconseguit i que rebutja «...les actuacions que posin en perill la pacífica convivència de tots els ciutadans...» (Aina Moll -Avui 22.XI.86).

— Hi ha una Llei de Normalització.

— Hi ha uns objectius acceptats per tothom, tot i que s'han proposat diferents camins per arribar-hi.

— És cert que a les grans ciutats i als seus suburbis, que és on hi ha el gruix dels ciutadans de Catalunya, hi ha poca o gens predisposició a posar-la en pràctica.

— És evident que el procés de desnormalització emprat

per la Dictadura, a partir de l'any 1939, va ser molt més ràpid i eficaç que el de normalització que s'està duent a terme des de la Generalitat.

Entenc que per arribar a la fita marcada el que primer cal és un exemple transparent, diàfan, per part de les institucions catalanes. No n'hi ha prou que el Parlament de Catalunya hagi aprovat la llei de Normalització. El poder executiu ha de complir-la escrupolosament. Tots els escrits, impressos, comunicacions orals i escrites, han de ser fets en català. Més diria: en un català «immaculat»; i aquí cal ser inflexible enfront d'un funcionari «no reciclat», moltes vegades per voluntat pròpia. Cal que tota la propaganda sigui en català, inclosa la que es publica en diaris de parla castellana. No podem llegir que la Direcció General de l'Esport crida els nens catalans amb un «Suerte Campeones» «Ahora es el momento de preparar...» «El País 23.XI.86».

No té sentit normalitzador que el Departament de Sanitat i Seguretat Social expliqui a les senyores d'una edat ja madura «Una nueva etapa en la vida: la menopausia». Cal que TV3 i les emissores catalanes, i sense excusa les oficials de la Generalitat, a l'hora de fer inter-

vius a persones de parla anglesa, francesa, alemanya, ... castellana, siguin fets en català. Per una plena normalització no hem de distingir un que parli anglès d'un que parli castellà, només amb el pretext que tots ja l'entenen.

Assumint aquest primer pas cal que l'execució pràctica de la Llei passi per la sensibilització de tot el poble català. I evidentment els Ajuntaments són els que han d'assumir el compromís d'incidir-hi més directament, amb més insistència. No en va és la institució que hi té el contacte dia a dia. I aquesta funció coordinada pel Departament de Cultura passa indefugiblement per la potenciació dels Serveis Municipals de Català, i comprovat que Mahoma no va a la muntanya, la muntanya ha d'anar a Mahoma. Vist que el poble no va al Servei, aquest ha de sortir al carrer i anar a trobar el poble. I és aquí quan pensem que els responsables dels Serveis de Català van prou saturats de feina i és quan enyorem, i hem d'exigir, un funcionari responsable i competent en la seva llengua.

Penso també la poca incidència que té aquest servei als nostres Ajuntaments. Catalunya té uns 894 municipis, d'aquests només 64, un 7%,

tenen Servei Municipal de Català, i d'aquests 19, un 30%, són a les Comarques Gironines.

Sense un compromís polític de tots els partits veig difícil de poder caminar amb seguretat i contundència cap a la recuperació de la nostra llengua. Amb vista a les properes eleccions municipals crec que els ciutadans tenim el dret, i l'obligació, d'exigir als partits una postura ben clara sobre aquest tema. Que ens expliquin clarament què en pensem, de la Normalització del Català i què pensem fer quan siguin als Ajuntaments. Si no ho fem així em fa por que, en poc temps, més que optimistes o pessimistes ens convertiran en una colla d'indiferents.

Tenim el fang per modelar, el català per normalitzar; tenim les mans per fer-ho, la Llei de Normalització Lingüística; ens cal la voluntat per treballar-lo artesanalment, o sia des dels Ajuntaments desvetllar l'interès del poble indiferent.

Cal que enyorem i tornem a fer reviure aquell «Llegim, escrivim i parlem en català». Cal que treballem perquè la llengua que fou dels nostres avis pugui ser dels nostres néts. Cal que vivim en català. *Joan Maymí i Colomer.*

NECROLÒGIQUES

PERE COMAS I FRIGOLER

Abans d'ahir va morir, a Girona, Pere Comas i Frigoler, a l'edat de 75 anys. Era natural de Sant Andreu de Terri i residia al mas Can Frigola, de la mateixa població.

Estava casat amb Leonor Padrés i Xargay, i tenia un fill, Pere. Avui a les 5 de la tarda tindrà lloc, a l'església de Rabós de Terri, la missa exequial en sufragi de la seva ànima.

Que descansi en pau.

MERCÈ GAYOLÀ I ABULÍ

A l'edat de 75 anys, a Pujals dels Cavallers va morir ahir Mercè Gayolà i Abulí. Residia a Can Ribas i era vídua de Narcís Bosch.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a 2/4 de 12 del matí, a l'església parroquial de Pujals dels Cavallers.

Que descansi en pau.

SERVEI DE
NECRO-
LÒGIQUES

Tel. 21 35 08

PREGUEU DÉU EN CARITAT
per l'ànima de

Mercè Gayolà i Abulí

Vda. de Narcís Bosch

que morí a Pujals dels Cavallers el 4 de desembre de 1986 a l'edat de 75 anys, havent rebut els SS. i la B.A.

A.C.S.

Els seus familiars ho fan saber a llurs amics i coneguts i preguen que la vulguin tenir present a llurs oracions.

L'acte d'enterrament tindrà lloc avui, a 2/4 de 12, a l'església parroquial de Pujals dels Cavallers.

Domicili mortuori: Can Ribas.

Pujals dels Cavallers, 5 de desembre de 1986

2 anys d'enyorança d'en

**Joaquim Oliveras
i Serra**

que va morir a Campllong el 5 de desembre de 1984, a l'edat de 14 anys.

«Joaquim, el teu record acompanyarà sempre els teus pares i germans, altres familiars i amics, perquè tots ells et recorden molt».

Diumenge, a 2/4 d'onze, es celebrarà una missa a l'església parroquial de Campllong, en pietosa recordança.

Campllong, 5 de desembre de 1986